

?La bellesa de les rareses

Que escolti en bucle Tom Waits i Leonard Cohen, i entremig entrevistí Sergio Dalma

Foto: [x]

Que m'agradi viatjar sola (<https://www.catorze.cat/noticia/10878/camino/sola>) i a veure què passa. Que tingui amics i amigues que em doblen l'edat. Que hagi estudiat per mestra i hagi desitjat ser periodista i m'hagi caigut l'oportunitat del cel. Que sigui pèl-roja i em confonguin per guiri, quan he nascut i m'he criat al Vendrell. Que siguem sis germans. Que me'n vagi a Irlanda i quan se m'acaben els diners acabi tocant el cajón amb quatre nois al carrer. Que escolti en bucle Tom Waits i Leonard Cohen, i entremig entrevistí Sergio Dalma. Que m'estigui una hora sencera parlant amb algú que no conec de res, però que té alguna cosa, a dins, que el fa brillar (que em fa brillar).

Aviat faré 28 anys i, si miro enrere, veig un camí ple de corbes, de viarany, de pujades i baixades, de tombarelles, de derrapades, d'algunes trompades i de dubtes i apostes que m'han fet ser on soc i estar amb quiestic. Camins de totes les formes possibles menys rectes. Podria dir, també, que de tant en tant he recollit flors que mai hauria imaginat que trobaria -o sí, però, ostres, un cop les tens a la mà sembla impossible-. No han estat ni roses ni margarides, de fet, no us en sabria dir el nom: amaguen una bellesa estranya, diferent, d'aquella que t'atrapa.

Em faig gran i em segueix seduïnt la vida que hi ha més enllà de l'aparença. I penso: què és normal i què no? Quantes coses deixem de fer, de dir, per allò d'ai i què diran si ho saben? Vivim

al servei de l'aprovació dels altres o de l'impuls que ens neix de dins? Fins a quin punt som capaços de respectar la diferència, quan és tan fàcil criticar-la? Quantes coses ens perdem mentre ens classifiquem en calaixets? (Quan, ordenats i disciplinats, en línia recta, repetim sí, amén?) Digue'm, quanta riquesa amaga el matís, i de quants matisos estem fets?

Si estar viu ja és una excepció -fixa-t'hi, d'entre ves a saber quants milions de possibilitats, tu i jo som ara aquí-, per què no ens prenem el fet de viure com a tal? Que no hi ha res més bonic que descobrir que a tots els camins hi ha una dreuera i, en un racó -fins ara inhòspit-, un fil primíssim de llum i una fulla que mai havies vist créixer.